

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 2/2016-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. januára 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Gabrielou Kľačanovou, advokátska kancelária, Andreja Kmeťa 28, Martin, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Martin, odboru kriminálnej polície, II. oddelenia vyšetrovania v konaní vedenom pod ČVS: ORP-777/OVK-MT-2006 a postupom Okresnej prokuratúry Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pv 629/13/5506 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. septembra 2014 doručená telefaxom (doplnená predložením originálu 24. septembra 2014) sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom

Okresného riaditeľstva Policajného zboru Martin, odboru kriminálnej polície, II. oddelenia vyšetrovania (ďalej len „OR PZ“) v konaní vedenom pod ČVS: ORP-777/OVK-MT-2006 a postupom Okresnej prokuratúry Martin (ďalej len „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pv 629/13/5506.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je od 29. septembra 2006 v konaní vedenom OR PZ pod ČVS: ORP-777/OVK-MT-2006 trestne stíhaný pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 a 2 písm. a) a b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“). Ako sťažovateľ uvádza, jeho trestná vec do podania sťažnosti ústavnému súdu nebola právoplatne skončená a stále sa nachádza v štádiu prípravného konania. Domnieva sa pritom, *„že úkony trestného konania sú vykonávané neefektívne, chaoticky; orgány činné v trestnom konaní nekonajú riadne v súlade s ust. § 2 ods. (7) a ods. (10) Trestného poriadku; pokiaľ vykonávajú procesné úkony, jedná sa výlučne o úkony jednoduché, nevyžadujúce si zvláštnu prípravu, ktoré však nevedú k vydaniu rozhodnutia a skončeniu fázy prípravného konania“*.

Podľa názoru sťažovateľa *«Orgány činné v trestnom konaní do dnešného dňa... právne relevantným spôsobom nevysvetlili, na základe akých dôkazných prostriedkov považovali obvinenie... za odôvodnené. Sťažovateľ... považuje celkovú dĺžku trestného konania... takmer 8 rokov voči svojej osobe za neprijateľne dlhú, neadekvátnu a nespĺňajúcu požiadavku „primeranej lehoty“.*».

Zo sťažnosti taktiež vyplýva, že trestné stíhanie sťažovateľa bolo uznesením okresnej prokuratúry č. k. 1 Pv 629/13/5506-43 zo 14. februára 2014 zastavené podľa § 215 ods. 2 písm. a) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), t. j. z dôvodu, že trest, ku ktorému mohlo trestné stíhanie viesť, bol celkom bez významu popri treste, ktorý bol sťažovateľovi pre iný čin už právoplatne uložený. Krajská prokuratúra v Žiline (ďalej len „krajská prokuratúra“) však uvedené rozhodnutie okresnej prokuratúry podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušila a uložila okresnej prokuratúre vo veci znovu konať a rozhodnúť, keďže, ako to uvádza sťažovateľ, *„orgány činné v trestnom konaní nezistili náležitým spôsobom skutkový stav predmetnej trestnej veci a z vykonaného dokazovania nebolo vôbec zrejmé, akého konania a kedy sa mal“* sťažovateľ *„dopustiť“*.

Podaním z 19. augusta 2014 sa sťažovateľ sťažoval na prieťahy v prípravnom konaní. Okresná prokuratúra mu 12. septembra 2014 odpovedala tak, „že nezistila v rozhodovaní vyšetrovateľa závady a pochybenia, k dĺžke trestného konania“, avšak podľa sťažovateľa „stanovisko nezaujala“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol ústavnému súdu, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Okresné riaditeľstvo Policajného zboru, Odbor kriminálnej polície Policajného zboru, II. oddelenie vyšetrovania... Martin, v trestnom konaní vedenom pod sp. zn.: ČVS: ORP-777/OVK-MT-2006 a Okresná prokuratúra Martin,... v trestnom konaní pod sp. zn.: 1 Pv 629/13/5506 porušila základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa Článku 48 ods. (2) Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa Článku 6 ods. (1) Dohovoru 6 ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru, Odboru kriminálnej polície Policajného zboru, II. oddeleniu vyšetrovania,... Martin, v trestnom konaní vedenom pod sp. zn.: ČVS: ORP-777/OVK-MT-2006 a Okresnej prokuratúre Martin... v trestnom konaní pod sp. zn.: 1 Pv 629/13/5506 prikazuje v trestnej veci konať bez zbytočných prieťahov.

3. [REDAKOVANÉ]... priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 5.000,00 EUR..., ktoré sú Okresné riaditeľstvo Policajného zboru, Odbor kriminálnej polície Policajného zboru, II. oddelenie vyšetrovania... Martin a Okresná prokuratúra Martin... povinní spoločne a nerozdielne vyplatiť [REDAKOVANÉ]... do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.

4. [REDAKOVANÉ]... priznáva právo na náhradu trov právneho zastúpenia vo výške vo 284,08 EUR... za dva úkony právnej služby á 134,00 EUR + dvakrát režijný paušál á 8,04 EUR..., ktoré sú Okresné riaditeľstvo Policajného zboru, Odbor kriminálnej polície Policajného zboru, II. oddelenie vyšetrovania... Martin, a Okresná prokuratúra Martin... povinní uhradiť spoločne a nerozdielne na účet JUDr. Gabriely Klačanovej, advokátky so sídlom Andreja Kmeťa 28, 036 01 Martin... do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohoto nálezu.“

II.

Z obsahu ústavným súdom vyžiadaných na vec sa vzťahujúcich spisov OR PZ vedeného pod ČVS: ORP-777/OVK-MT-2006 a okresnej prokuratúry vedeného pod sp. zn. 1 Pv 629/13/5506 vyplývajú tieto relevantné skutočnosti:

██████████ ██████████ podal 21. februára 2006 na Obvodnom oddelení Policajného zboru Turčianske Teplice do zápisnice trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu sťažovateľom (sp. zn. ORP-16-26/OPP-13-2006). Poverený príslušník Policajného zboru, odboru skráteného vyšetrovania Okresného riaditeľstva Policajného zboru Martin uznesením ČVS: ORP-336/2-OSV-MT-2006 z 29. septembra 2006 podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku začal trestné stíhanie a súčasne podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vzniesol obvinenie sťažovateľovi za pokračovací prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 a 2 písm. a) a b) Trestného zákona. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal sťažovateľ 24. októbra 2006 sťažnosť, ktorú okresná prokuratúra uznesením č. k. 1 Pv 913/06-9 z 27. októbra 2006 zamietla podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú.

Pretože u sťažovateľa išlo podľa § 37 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku o povinnú obhajobu, sudca pre prípravné konanie Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) uznesením sp. zn. Tp 361/06 z 3. novembra 2006 ustanovil sťažovateľovi podľa § 40 ods. 1 Trestného poriadku obhajcu ██████████.

Dňa 22. novembra 2006 bol sťažovateľ v Ústave na výkon väzby a na výkon trestu odňatia slobody Ružomberok (ďalej len „ÚVV a ÚVTOS“) vypočúvaný vyšetrovateľom OR PZ (ďalej len „vyšetrovateľ“) ako obvinený, avšak po poučení podľa § 34 Trestného poriadku k veci nevypovedal. Následne vyšetrovateľ 29. novembra 2006 predvolal na výsluch svedkov ██████████ ██████████ (brata sťažovateľa) a ██████████ (sestru sťažovateľa) a svedka poškodeného ██████████ ██████████ (otca sťažovateľa). Zásielky s predvolaniami uvedených svedkov (a poškodeného) sa 19. decembra 2006 vrátili OR PZ s poznámkou pošty „zásielku neprevzal v odbernej lehote“.

Vyšetrovateľovi bolo 4. decembra 2006 doručené hodnotenie sťažovateľa ÚVV a ÚVTOS, o ktoré požiadal 30. novembra 2006.

Po tom, ako vyšetrovateľ 5. decembra 2006 vypočul svedkyňu [REDACTED] (sestru poškodeného), opäť predvolával svedka poškodeného [REDACTED] a to 22. decembra 2006. Zásielka s predvolaním však bola vrátená OR PZ s poznámkou pošty „zásielku neprevzal v odbernej lehote“. Následne vyšetrovateľ 1. februára 2007 vypočul svedkyňu [REDACTED], [REDACTED] (bývalá priateľku brata sťažovateľa).

Pretože pre neprítomnosť svedka poškodeného [REDACTED] ako aj svedkov [REDACTED] a [REDACTED] nebolo možné vec náležite objasniť, vyšetrovateľ uznesením z 5. februára 2007 podľa § 228 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku trestné stíhanie sťažovateľa prerušil.

K pokračovaniu v trestnom stíhaní vyšetrovateľ pristúpil 18. apríla 2009 vydaním uznesenia podľa § 228 ods. 5 Trestného poriadku, pretože vo veci bolo potrebné vykonať ďalšie procesné úkony, a to výsluch svedka poškodeného [REDACTED] ktorý sa uskutočnil v ten istý deň (pred tým – 9. februára 2009 – vyšetrovateľ požiadal oddelenie pátrania OR PZ o pátranie po pobyte svedkov [REDACTED] a [REDACTED]).

Keďže v apríli 2019 (20.) bolo zistené, že sa sťažovateľ nenachádzal ani vo väzbe, ani vo výkone trestu odňatia slobody, čím pominuli dôvody, sudca pre prípravné konanie okresného súdu uznesením sp. zn. Tp 361/2006 z 20. apríla 2009 podľa § 40 ods. 1 Trestného poriadku zrušil na žiadosť vyšetrovateľa ustanovenie obhajcu sťažovateľa [REDACTED].

Dňa 5. mája 2009 sa na výsluch dostavila [REDACTED] (sestra sťažovateľa), ktorá však ako svedok odmietla vypovedať. Oznamená len, že jej brat [REDACTED] je v Nemecku, avšak adresu nevedela uviesť.

Uznesením ČVS: ORP-777/OVK-MT-2006 zo 6. mája 2009 vyšetrovateľ podľa § 228 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku trestné stíhanie sťažovateľa znovu prerušil, „lebo pre neprítomnosť svedka nemožno vec náležite objasniť“. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že svedok [REDACTED] „sa momentálne nezdržiava na adrese svojho tr. bydliska..., ale mal by sa zdržiavať v Nemecku“, taktiež doplnil, že ani oddelením pátrania OR PZ neboli zistené žiadne poznatky k pobytu tohto svedka, lustrácia jeho osoby (vyšetrovateľ ju vykonal v deň vydania rozhodnutia) nepriniesla žiaden pozitívny výsledok, t. j. svedok sa nenachádzal ani vo výkone väzby či trestu odňatia slobody.

Uznesením ČVS: ORP-777/OVK-MT-2006 z 5. decembra 2013 vyšetrovateľ podľa § 228 ods. 5 Trestného poriadku opätovne pokračoval v trestnom stíhaní sťažovateľa s odôvodnením, že „*vo veci je potrebné vykonať ďalšie procesné úkony*“. Zároveň prípisom z toho istého dňa poučil sťažovateľa o povinnej obhajobe podľa § 37 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku a stanovil mu lehotu 3 dni na zvolenie obhajcu, po márnom uplynutí ktorej mu bude obhajca ustanovený. Sťažovateľ tento prípis prevzal v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Sučany 18. decembra 2013.

Následne na to vyšetrovateľ vo veci riadne konal.

Po skončení vyšetrovania vyšetrovateľ PZ podal 28. januára 2014 okresnej prokuratúre „*Návrh na zastavenie trestného stíhania*“ podľa § 215 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku vzhľadom na to, že trest, ku ktorému môže trestné stíhanie viesť, je celkom bez významu popri treste, ktorý bol sťažovateľovi pre iný trestný čin už právoplatne uložený.

Sťažovateľ však podaním obhajkyne zo 4. februára 2014 doručeným okresnej prokuratúre 6. februára 2014 (k sp. zn. 1 Pv 913/06) navrhol zastavenie jeho trestného stíhania podľa § 215 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, „*nakolko je nepochybné, že sa nestal skutok, pre ktorý sa trestné stíhanie vedie*“.

Okresná prokuratúra uznesením č. k. 1 Pv 629/13/5506-43 zo 14. februára 2014 trestné stíhanie sťažovateľa zastavila podľa § 215 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku, t. j. z dôvodu navrhovaného vyšetrovateľom (vychádzala pritom z poznatku, že trestným rozkazom okresného súdu sp. zn. 3 T 67/06 z 21. apríla 2008, ktorý nadobudol právoplatnosť 13. mája 2008, bol sťažovateľ odsúdený na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 roka a 10 mesiacov nepodmienečne).

Po tom, ako bolo 27. februára 2014 uznesenie okresnej prokuratúry doručené sťažovateľovi a jeho obhajkyňi, sťažovateľ žiadosťou doručenou okresnej prokuratúre 3. marca 2014 požiadal o pokračovanie v trestnom stíhaní. Rovnako prostredníctvom obhajkyne sťažovateľ podaním (z 1. marca 2014) doručeným okresnej prokuratúre 4. marca 2014 vyhlásil, „*aby sa v trestnom konaní pokračovalo, nakolko na prejednaní veci trvám*“. Napokon 5. marca 2014 sťažovateľ prostredníctvom svojej obhajkyne podal (podanie z 3. marca 2014) okresnej prokuratúre sťažnosť proti uzneseniu č. k. 1 Pv 629/13/5506-43 zo 14. februára 2014.

Okresná prokuratúra 13. marca 2014 predložila vyšetrovací spis ČVS: ORP-777/OVK-MT-2006 a obsah dozorového spisu sp. zn. 1 Pv 629/13/5506 Krajskej prokuratúre v Žiline (ďalej len „krajská prokuratúra“) na rozhodnutie o sťažnosti.

Krajská prokuratúra uznesením č. k. 1 KPt 128/14/5500-3 z 20. mája 2014 podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušila uznesenie prokurátorky okresnej prokuratúry sp. zn. 1 Pv 629/13/5506 zo 14. februára 2014 a uložila jej vo veci znovu konať a rozhodnúť. Dôvodom zrušenia uznesenia bolo nedostatočné zistenie, akého konania sa mal sťažovateľ dopustiť, a nedostatočné preverenie obrany sťažovateľa.

Spisový materiál bol krajskou prokuratúrou vrátený okresnej prokuratúre 26. mája 2014 (prípisom č. k. 1 KPt 128/14/5500-4 z 20. mája 2014) a okresná prokuratúra opatrením č. k. 1 Pv 629/13/5506-52 z 28. mája 2014 podľa § 230 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku vrátila vec sťažovateľa do vyšetrovania pre účely jeho doplnenia v lehote do 25. augusta 2014. Túto skutočnosť okresná prokuratúra oznámila sťažovateľovi a jeho obhajkyňi.

Sťažovateľ sa podaním obhajkyne adresovaným okresnej prokuratúre 19. augusta 2014 sťažoval na prietahy v trestnom konaní, ktorú zopakoval a ktorá bola doručená okresnej prokuratúre 25. augusta 2014.

Okresná prokuratúra 12. septembra 2014 upovedomila sťažovateľa a jeho obhajkyňu o preskúmaní postupu vyšetrovateľa na základe sťažnosti na prietahy v konaní (posúdila ju ako žiadosť o preskúmanie postupu policajta podľa § 210 Trestného poriadku), v ktorom uviedla, že vyšetrovateľ po vrátení veci *„obtiažne zabezpečoval v zmysle pokynu listinné dôkazy, svedka k výsluchu, ktorý sa dlhodobo zdržuje v zahraničí, pričom tieto zistené okolnosti bránia pri rozhodovaní a neboli dostatočné na to, aby bolo vydané rozhodnutie v rozsahu ustáleného zámeru určeného nadriadenou prokuratúrou. V rozhodovaní vyšetrovateľa PZ neboli zistené závady a pochybenia.“*.

Podaním doručeným okresnej prokuratúre 30. septembra 2014 sťažovateľ jednak sám a jednak aj prostredníctvom obhajkyne podal *„Sťažnosť na závady a pochybenia počas vyšetrovania ako aj jeho ukončenia: sp. zn. ČVS: ORP-777/OVK-MT-2006“* a *„Žiadosť o preskúmanie postupu vyšetrovateľa“*.

Okresná prokuratúra uznesením č. k. 1 Pv 629/13/5506-58 z 1. októbra 2014 podľa § 215 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zastavila trestné stíhanie sťažovateľa, *„lebo je nepochybné, že sa nestal skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie“*. Označené uznesenie nadobudlo právoplatnosť 8. augusta 2015, sťažovateľovi bolo doručené 10. októbra 2014.

Sťažovateľ 14. októbra 2014 žiadal okresnú prokuratúru o začatie trestného stíhania [REDAKOVANÉ] „pre krivé obvinenie podľa § 345 odsek 2 písmeno a)“ Trestného zákona a 19. novembra 2014 sa na okresnej prokuratúre informoval, ako bolo vybavené jeho podanie. Dňa 7. januára 2015 sťažovateľ žiadal okresnú prokuratúru „o podniknutie patričných krokov“ vo vzťahu k jeho predošlým dvom podaniam.

Prípisom č. k. 1 Pv 629/13/5506-68 z 9. januára 2015 okresná prokuratúra vyrozumela sťažovateľa vo vzťahu k jeho podaniam zo 14. októbra 2014, 19. novembra 2014 a 7. januára 2015, že uznesenie o zastavení trestného stíhania dosiaľ nenadobudlo právoplatnosť; až následne bude vec odovzdaná na preverenie naplnenia skutkovej podstaty trestného činu krivého obvinenia; pokiaľ išlo o požiadavku sťažovateľa týkajúcu sa poskytnutia pomoci pri uplatnení nároku nemajetkovej ujmy, okresná prokuratúra sťažovateľovi oznámila, že s týmto nárokom je potrebné konať v občianskom súdnom konaní.

Uznesenie o zastavení trestného stíhania bolo (podľa záznamu Obvodného oddelenia PZ Turčianske Teplice) 5. 8. 2015 doručené „cez políciu OO PZ TT, doručienka bola predložená OP 11. 8. 2015“.

III.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom OR PZ v konaní vedenom pod ČVS: ORP-777/OVK-MT-2006 a postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pv 629/13/5506.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Z prehľadu procesných úkonov vykonaných v trestnej veci sťažovateľa vyplýva, že jeho trestné stíhanie začalo 29. septembra 2006 vznesením obvinenia a skončilo 8. augusta 2015 nadobudnutím právoplatnosti uznesenia okresnej prokuratúry o zastavení trestného stíhania. Je pravdou, že také dlhé obdobie trestného konania (t. j. takmer 9 rokov) sa môže na prvý pohľad javiť ako neakceptovateľné, signalizujúce zásah do základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, avšak ústavný súd pri skúmaní každej veci namietaného porušenia základných práv alebo slobôd musí prihliadať na jej konkrétne okolnosti prípadu. Preto aj v danej veci zisťoval, čo bolo príčinou takého dlhého trvania prípravného konania.

V prvom rade je potrebné poukázať na okolnosť, že trestné stíhanie sťažovateľa bolo dvakrát prerušené. Prvé obdobie prerušenia pritom trvalo viac ako dva roky a dva mesiace (5. február 2007 až 18. apríl 2009) a druhé až štyri roky a sedem mesiacov (6. máj 2009 až 5. december 2013). K prerušeniam došlo z dôvodu neprítomnosti svedka poškodeného, príp. ďalších svedkov, čo predstavuje zákonný dôvod prerušenia trestného stíhania uvedený v § 228 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku, podľa ktorého policajt preruší trestné stíhanie, ak nemožno pre neprítomnosť obvineného alebo svedka vec náležite objasniť.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nečinnosť orgánu verejnej moci (v tomto prípade orgánov činných v trestnom konaní) v dôsledku existencie zákonnej prekážky jeho postupu, tak ako to je v danom prípade, neposudzuje ako zbytočné prietahy v konaní (napr. II. ÚS 3/00, I. ÚS 78/02, III. ÚS 42/02). Prerušenie konania, kým nedôjde k odpadnutiu prekážky postupom predvídaným zákonom, znamená, že sa nemôžu v prerušenom konaní vykonávať žiadne procesné úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty účastníkov (v danej veci strany trestného konania). Sťažovateľ pritom ani v sťažnosti podanej ústavnému súdu, ani v rámci prípravného konania nevyvracal dôvodnosť prerušenia trestného stíhania. Ústavný súd vzhľadom na uvedené dobu, počas ktorej bolo trestné stíhanie sťažovateľa prerušené, t. j. viac ako šesť rokov a deväť mesiacov, nepovažoval za zbytočné prietahy.

Pokiaľ ide o obdobia prípravného konania mimo jeho prerušenia, tieto tak predstavujú celkovo dva roky a takmer dva mesiace. Je evidentné, že na tejto dĺžke trvania konania mala podiel predovšetkým skutočnosť, že svedkovia, ktorých vyšetrovateľ považoval za potrebné v tejto veci vypočuť (ústavný súd pritom nemôže spochybňovať potrebu – nevyhnutnosť výsluchu akejkoľvek osoby ako svedka, to je výlučne na úvahe a rozhodnutí orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu), sa nachádzali mimo územia Slovenskej republiky a zabezpečiť ich vypočutie si vyžadovalo viac úkonov, a tým aj viac času. Svedka poškodeného sa vyšetrovateľovi podarilo vypočuť až 18. apríla 2009. Navyše, pri neskorších opätovných snahách o kontaktovanie poškodeného vyšetrovateľ neuspel ani na telefónnom čísle udanom samotným poškodeným. V období od vznesenia obvinenia sťažovateľovi (29. septembra 2006) do prvého prerušenia jeho trestného stíhania (5. februára 2007) bolo rozhodnuté o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu o vznesení

obvinenia, bol mu ustanovený obhajca, uskutočnil sa výsluch sťažovateľa a dvoch svedkýň, boli neúspešne predvolávaní ďalší traja svedkovia (medzi nimi aj poškodený) a boli zabezpečené dôkazy týkajúce sa sťažovateľa.

Po tom, ako vyšetrovateľ v trestnom stíhaní pokračoval (18. apríla 2009), vykonal výsluch svedka poškodeného [REDACTED] [REDACTED] požiadal o zrušenie ustanovenia obhajcu sťažovateľovi, keďže odpadol dôvod povinnej obhajoby, vypočul svedkyňu a snažil sa zistiť pobyt svedka [REDACTED] [REDACTED] avšak bez úspechu.

V období po 5. decembri 2013, keď bolo opätovne po druhom prerušení (6. mája 2009) v trestnom stíhaní pokračované, bola sťažovateľovi ustanovená obhajkyňa (keďže znovu nastal dôvod povinnej obhajoby), do vyšetrovacieho spisu boli zabezpečené listinné dôkazy (odpis registra trestov, priestupková minulosť sťažovateľa, správy, hodnotenie, rozsudok týkajúci sa sťažovateľa), bol uskutočnený výsluch sťažovateľa, a došlo k zastaveniu trestného stíhania. Pretože však sťažovateľ s dôvodmi zastavenia stíhania nesúhlasil, uskutočnilo sa druhostupňové konanie vedené krajskou prokuratúrou, výsledkom ktorého bolo zrušenie rozhodnutia o zastavení trestného stíhania a vrátení veci okresnej prokuratúre a následne späť do vyšetrovania. V rámci doplnenia vyšetrovania bol stotožnený a vypočutý ďalší svedok ([REDACTED]), ktorý sa takisto nezdržoval na území Slovenskej republiky, čo prirodzene malo za následok predĺženie obvyklej doby vykonania takéhoto vyšetrovacieho úkonu. Taktiež bolo potrebné zabezpečiť informácie vo vzťahu k osobe svedka poškodeného ([REDACTED] [REDACTED]), ktorého sa však nepodarilo skontaktovať. Po doplnení vyšetrovania bolo trestné stíhanie opätovne zastavené (1. októbra 2014), avšak z dôvodu nemožnosti doručenia uznesenia svedkovi poškodenému [REDACTED] postupne dochádzalo k oddiaľovaniu nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia a došlo k nemu až 8. augusta 2015, t. j. po viac ako desiatich mesiacoch od jeho vydania.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k názoru, že v uvedených obdobiach (mimo prerušenia trestného stíhania) dochádzalo k plynulému vykonávaniu procesných (vyšetrovacích) úkonov smerujúcich k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa a zo strany OR PZ (vyšetrovateľa) a ani zo strany okresnej prokuratúry v trestnom (prípravnom) konaní

nedošlo k zbytočným priet'ahom. Vyšetrovateľ počas vyšetrovania svojimi úkonmi reagoval na aktuálnu procesnú situáciu a postupoval tak, aby bol dostatočne zistený skutkový stav, na základe ktorého by bolo možné vo veci rozhodnúť.

Ústavný súd neakceptoval tvrdenie s'ťažovateľa, že by úkony trestného konania boli vykonávané neefektívne, chaoticky a tieto nevedli k vydaniu rozhodnutia a skončeniu prípravného konania. Ide o tvrdenia s'ťažovateľa, ktoré v odôvodnení s'ťažnosti žiadnym ústavne relevantným spôsobom nepodporil zodpovedajúcou argumentáciou. S'ťažovateľ neuviedol, že by niektorý z vykonaných procesných úkonov bol nepotrebný, neúčelný, zdvojený alebo nadbytočný, ani nenaznačil, že by niektorý z týchto úkonov bolo možné vykonať alebo zabezpečiť inak – efektívnejšie, čím by došlo k možnému rýchlejšiemu postupu v konaní a skoršiemu rozhodnutiu. Inak povedané, s'ťažovateľ bližšie nerozvedol, v čom spočívala ním tvrdená neefektívnosť, prípadne chaotickosť v postupe vyšetrovateľa alebo okresnej prokuratúry. Ako už bolo uvedené, ústavný súd považoval postup vyšetrovateľa a dozor vykonávajúcej okresnej prokuratúry za tak plynulý, ako im to len bolo procesnou situáciou umožnené.

Z odôvodnenia s'ťažnosti vyplýva jediná konkrétna výčitka s'ťažovateľa, a to tá, že prvé rozhodnutie, ktorým bolo jeho trestné stíhanie zastavené (uznesenie okresnej prokuratúry č. k. 1 Pv 629/13/5506-43 zo 14. februára 2014), bolo zrušené z dôvodu nedostatočného zistenia skutkového stavu trestnej veci, ako aj z dôvodu, že z vykonaného dokazovania nebolo vôbec zrejmé, akého konania a kedy sa mal s'ťažovateľ dopustiť. To malo za následok vrátenie veci do vyšetrovania, a teda predĺženie trvania trestného konania.

K tomu ústavný súd uvádza, že po zrušení uvedeného rozhodnutia okresnej prokuratúry uznesením krajskej prokuratúry č. k. 1 KPt 128/14/5500-3 z 20. mája 2014 došlo po doplnení vyšetrovania k opätovnému zastaveniu trestného stíhania 1. októbra 2014. Uvedené obdobie svojou kvalitou nemôže a ani nepredstavuje dobu, ktorú by bolo možné považovať za kvalifikovaný zbytočný priet'ah, tak ako to má na mysli ustanovenie čl. 48 ods. 2 ústavy. Navyše, podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu nie každý priet'ah v konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez

zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 48/03, I. ÚS 154/03).

Ústavný súd vzhľadom na všetky dosiaľ uvedené skutočnosti konštatuje, že medzi sťažovateľom namietaným porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a označeným postupom OR PZ (resp. vyšetrovateľa) v konaní vedenom pod ČVS: ORP-777/OVK-MT-2006 a okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pv 629/13/5506 absentuje akákoľvek príčinná súvislosť, čo bolo dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími v petite sťažnosti uvedenými požiadavkami, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. januára 2016